STAATSCOURANT
Officiële uitgave van het Koninkrijk der Nederlanden sinds 1814.
Nr. 9698
10 april 2015

Uitspraak Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Nr. C2014.052

Beslissing in de zaak onder nummer C2014.052 van:
A., bedrijfsarts, wonende te B., appellant, verweerder in eerste aanleg, gemachtigde: mr. drs. D.W.M. Weesie te Utrecht,
tegen
C., gevestigd te D., vertegenwoordigd door haar statutair directeur E., verweerster in hoger beroep, klaagster in eerste aanleg, gemachtigde: mr. D. Lacevic te Groningen.

1. Verloop van de procedure

C. – hierna klaagster – heeft op 21 augustus 2012 bij het Regionaal Tuchtcollege te Groningen tegen A. – hierna de bedrijfsarts – een klacht ingediend. Bij tussenbeslissing van 2 juli 2013, met nummer G2013/73, heeft dat College klaagster ontvankelijk verklaard in haar klacht. Op 17 mei 2013 heeft de bedrijfsarts een wrakingsverzoek gedaan strekkende tot wraking van de voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege te Groningen. Bij beslissing van 21 mei 2013 heeft de wrakingskamer van het Regionaal Tuchtcollege te Groningen de bedrijfsarts niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek en heeft die kamer bepaald dat de behandeling van de zaak tussen klaagster en de bedrijfsarts zal worden hervat. Vervolgens heeft dat College bij beslissing van 10 december 2013, eveneens onder nummer G2012/73, de klacht gegrond verklaard en de bedrijfsarts de maatregel van een waarschuwing opgelegd.
De bedrijfsarts is tijdig in hoger beroep gekomen van de voornoemde beslissingen. Klaagster heeft een verweerschrift in hoger beroep ingediend.
De zaak is in hoger beroep behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 15 januari 2015. De bedrijfsarts is verschenen, bijgestaan door mr. D.W.M. Weesie voornoemd. Klaagster is niet verschenen.

2. Beslissing in eerste aanleg

2.1 Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn tussenbeslissing van 2 juli 2013 het volgende ten grondslag gelegd.

“2. <u>Vaststaande feiten</u>

2.1
Verweerder was als bedrijfsarts werkzaam bij F. Deze instelling verzorgde de arbodiensten ten behoeve van klaagster. Verweerder was in dat kader belast met de begeleiding en reïntegratie van een werkneemster van klaagster, mevrouw G.

2.2
Het UWV WERKbedrijf heeft klaagster een loonsanctie opgelegd, omdat zij, zakelijk weergegeven, onvoldoende had gedaan om de reïntegratie van de werkneemster te bevorderen. Aan deze beslissing ging een medisch onderzoeksverslag vooraf van de verzekeringsarts H. voornoemd. Dit verslag bevat onder meer de volgende tekst:
‘De diagnose die door bedrijfsarts wordt gehanteerd is onvoldoende onderbouwing voor de aangegeven beperkingen, zeker nu er al geruime tijd geen sprake meer is van behandeling voor psychische problematiek door een specialist, behoudens dan door middel van het continueren van de medicatie. Voorts is er geen informatie opgevraagd c.q. heeft geen afstemming met de behandelende sector plaatsgevonden. Dat is niet alleen opgenomen in de betreffende richtlijnen/protocollen voor begeleiding van cliënten met psychische problematiek, maar haar specifieke situatie maakt dit eens te meer noodzakelijk. De fysieke beperkingen zijn onvoldoende onderbouwd. Dit overziend is de belastbaarheid zoals aangegeven in het actueel oordeel onvoldoende onderbouwd door medische feiten, en onvoldoende inhoudelijk te beoordelen. Er had informatie moeten worden ingewonnen bij de behandelende sector, met andere woorden, er is niet gewerkt volgens de hierop van toepassing zijnde protocollen.’

3. <u>De klacht</u>
De klacht houdt in, dat verweerder in het medische traject niet heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam handelend bedrijfsarts mocht worden verwacht. Klaagster maakt er voorts bezwaar tegen dat verweerder niet heeft gereageerd op haar herhaalde verzoek commentaar te geven op de bevindingen van de verzekeringsarts.

4. <u>Het verweer</u>
Verweerder stelt zich primair op het standpunt dat klaagster niet-ontvankelijk is in haar klacht. Subsidiair is hij van oordeel dat de klacht ongegrond is.

5. <u>Beoordeling van de klacht</u>

5.1. Het College zal zich eerst uitspreken over de ontvankelijkheidsvraag.

5.2 Verweerder heeft onder verwijzing naar rechtspraak aangevoerd dat klaagster niet-ontvankelijk is in haar klacht, omdat zij niet behoort tot een van de categorieën van klachtgerechtigden, zoals genoemd in de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (de Wet BIG). Het College deelt dit standpunt niet. 5.3 Op grond van artikel 65, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet BIG is bevoegd een klacht in te dienen: 'degene bij wie […] degene over wie wordt geklaagd, werkzaam of voor het verlenen van individuele gezondheidszorg ingeschreven is.' Blijkens de memorie van toelichting op het oorspronkelijke artikel 80 (Tweede Kamer, vergaderjaar 1985-1986, 19 522, nr. 3, p. 126) is hiermee beoogd dat ook degenen waarbij beroepsbeoefenaren strikt genomen niet in dienst zijn (arbeidsovereenkomst), doch wel in dat kader werkzaamheden verrichten, gerechtigd zijn tot het indienen van een klacht. Voor een beperking van de hier vermelde categorie klachtgerechtigden, in die zin dat het zou moeten gaan om personen of instellingen die zich zelf bewegen op het terrein van de gezondheidszorg, zoals ziekenhuizen en ziekenfondsen, biedt de wettelijke regeling geen aanknopingspunten. De bewoordingen van de wet wijzen niet op een zodanige beperking en aard en strekking van de wet brengen deze evenmin mee. Ziekenhuizen en ziekenfondsen worden in de memorie van toelichting slechts genoemd bij wijze van voorbeeld en niet als een uitputtende opsomming ('Hiertoe kunnen worden gerekend'). Voor een beperking zoals door verweerder bepleit, bestaat te minder aanleiding omdat deze de reikwijdte van het wettelijke tuchtrecht met betrekking tot een grote groep klachtgerechtigden en beroepsbeoefenaren op onwenselijke wijze zou limiteren. Klaagster kan worden beschouwd als een instelling waarbij verweerder werkzaam is, aangezien hij belast is met de uitoefening van bedrijfsgeneeskundige taken te haren behoeve. Het voorgaande brengt mee dat zij moet worden ontvangen in haar klacht. Hieraan doet niet af dat haar klacht primair zou zijn ingegeven door een geldelijk belang, namelijk het herstel van het nadeel dat zij heeft geleden door de financiële sanctie die het UWV haar heeft opgelegd.

5.4 Overigens is het College van oordeel dat klaagster ook op grond van artikel 65, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet BIG in haar klacht kan worden ontvangen. Weliswaar is aan verweerder niet rechtstreeks een opdracht als in dit artikel bedoeld verstrekt – deze is gegeven aan zijn toenmalige werkgeefster – maar hij was wel met de uitvoering van die opdracht belast en klaagster had, naar het College begrijpt, in dat verband in de dagelijkse praktijk alleen of in overwegende mate met hem te maken. Verweerder kan dus voor de toepassing van het onderhavige wetsartikel met de opdrachtnemer worden geïdentificeerd. Uit de memorie van toelichting (t.a.p.) blijkt dat de wetgever een eind heeft willen maken aan de onduidelijkheid die onder de Medische Tuchtwet bestond of degenen die aan de betrokken beroepsbeoefenaar een opdracht hebben verstrekt gerechtigd zijn een klacht in te dienen: daarover bestaat volgens deze toelichting geen twijfel meer. De omstandigheid dat verweerder geen hiërarchisch werkverband met klaagster heeft, staat aan het klachtrecht niet in de weg, zoals eveneens uit deze toelichting blijkt.

5.5 Uit het voorgaande vloeit voort dat het primaire verweer wordt verworpen.

5.6 Verweerder heeft zijn subsidiaire verweer nauwelijks onderbouwd. Het College zal hem daartoe alsnog in de gelegenheid stellen. Hij dient in elk geval te voldoen aan artikel 3 van het Reglement van de Regionale Tuchtcolleges:

1. Indien de klacht betrekking heeft op de behandeling of beoordeling van een patiënt of cliënt voegt de verweerder bij zijn verweerschrift de relevante aantekeningen en andere gegevens en gegevensdragers uit zijn behandeldossier.

2. Indien hij aan het bepaalde in het eerste lid niet kan of mag voldoen, geeft hij daarvan gemotiveerd bericht aan de secretaris van het college.

Ter terechtzitting heeft verweerder, anders dan in zijn verweerschrift, opgemerkt dat hij wel over de desbetreffende gegevens beschikt of kan beschikken, maar dat hij zich afvraagt of hij deze zonder instemming van de patiënte aan het tuchtcollege kan overleggen.

Verweerder is voor de indiening van deze gegevens niet afhankelijk van de medewerking van de desbetreffende patiënte, doch zal haar redelijkerwijs wel dienen te informeren over het gebruik ervan in het kader van deze tegen hem gerichte tuchtzaak. Ter terechtzitting heeft het College reeds de aandacht gevestigd op het bepaalde in artikel 67, derde lid, van de Wet BIG, op grond waarvan verweerder de voorzitter van het College kan verzoeken de gegevens voor klaagster af te schermen.

5.7 Het College zal de zaak andermaal aanhouden voor het voeren van nader schriftelijk verweer. Klaagster zal daarop schriftelijk kunnen reageren. Partijen wordt verzocht bij deze stukkenwisseling op te geven of zij een nadere behandeling ter terechtzitting op prijs stellen. Indien zij dit niet wensen en het College daaraan evenmin behoefte heeft, zal zonder die nadere behandeling uitspraak worden gedaan.

6 Uitspraak

Verklaart klaagster ontvankelijk in haar klacht;
stelt verweerder in de gelegenheid binnen vier weken na deze uitspraak nader inhoudelijk schriftelijk verweer te voeren, waarop klaagster schriftelijk zal kunnen reageren binnen vier weken na ontvangst van het nader inhoudelijk schriftelijk verweer;
bepaalt dat de behandeling ter terechtzitting alleen zal worden hervat als een van de partijen of beide partijen daarom vragen of het College dat zelf nuttig of noodzakelijk zal achten;
houdt elke verdere beslissing aan."

2.2 Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing van 10 december 2013 het volgende ten grondslag gelegd.

"1. Het verdere verloop van de procedure
Naar aanleiding van de tussenuitspraak van het College van 2 juli 2013 heeft verweerder nader schriftelijk verweer gevoerd bij brief van 21 augustus 2013, ingekomen op 22 augustus 2013. Klaagster heeft daarop geantwoord bij brief van 7 oktober 2013, ingekomen op 7 oktober 2013. Verweerder heeft daarop nog 'bij dupliek' van 12 november 2013, ingekomen op 13 november 2013, gereageerd.

2. Verdere overwegingen

2.1
Het College verwijst naar zijn hierboven vermelde tussenuitspraak en volhardt daarbij.

2.2
Het nadere schriftelijke verweer houdt in de kern niets anders in dan een herhaling van het eerdere standpunt van verweerder betreffende de ontvankelijkheid van klaagster in zijn klacht. Het College gaat hieraan voorbij, omdat het daarop al heeft beslist.

2.3
Verweerder heeft niet voldaan aan de opdracht van het College om overeenkomstig artikel 3 van het Reglement van Orde 'de relevante aantekeningen en andere gegevens en gegevensdragers' uit zijn dossier over te leggen. Ter motivering van deze weigering verwijst hij wederom slechts naar zijn eerder genoemde standpunt dat het College onjuist bevonden heeft. Dit brengt mee dat deze weigering rechtens niet kan worden aanvaard en dat eventuele onduidelijkheden ten nadele van verweerder moeten worden uitgelegd.

2.4
Klaagster heeft voor een toelichting op het eerste deel van haar klacht verwezen naar de bevindingen van de verzekeringsarts H. in haar medisch onderzoeksverslag. H. heeft (wel) kennisgenomen van het medisch dossier en op basis daarvan onder meer geconcludeerd dat de diagnose die verweerder heeft vastgesteld een onvoldoende onderbouwing is van de beperkingen die verweerder bij de patiënte heeft aangetroffen, zeker nu er al geruime tijd geen sprake meer is van behandeling voor psychische problematiek door een specialist. Verweerder heeft dit onvoldoende betwist en het College moet bij gebreke van het medisch dossier uitgaan van de juistheid van de bevindingen van H. Dit betekent dat dit klachtonderdeel in zoverre terecht is aangevoerd.

2.5
Hetzelfde geldt voor de vaststelling van H. dat geen informatie is opgevraagd bij dan wel dat geen afstemming heeft plaatsgevonden met de behandelende sector, terwijl daartoe in dit specifieke geval aanleiding bestond. Verweerder heeft daartegen onvoldoende ingebracht. Hieraan kan niet afdoen dat H., ter terechtzitting als getuige gehoord, onvoldoende overtuigend heeft toegelicht waarom verweerder naar haar mening reeds op grond van bestaande richtlijnen verplicht was zich aldus te gedragen.

2.6
Op grond van het voorgaande moet het ervoor worden gehouden dat verweerder niet heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam handelend bedrijfsarts mocht worden verwacht. Het eerste klachtonderdeel slaagt.

2.7
Tegenover de stelling van klaagster dat hij niet heeft gereageerd op haar herhaalde verzoek commentaar te geven op de bevindingen van de verzekeringsarts, heeft verweerder onvoldoende ingebracht. Dit betekent dat ook het tweede klachtonderdeel voor juist moet worden gehouden. Van verweerder mocht enige reactie worden verwacht jegens klaagster als opdrachtgever.

2.8
De slotsom moet zijn dat beide klachtonderdelen gegrond zijn. Verweerder treft hiervoor een tuchtrechtelijk verwijt. Het College is van oordeel dat met de oplegging van een waarschuwing kan worden volstaan."

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de voormelde beslissingen in eerste aanleg, welke weergave in hoger beroep niet, althans onvoldoende, is bestreden.

4. Beoordeling van het hoger beroep

4.1 De bedrijfsarts heeft onder aanvoering van vier beroepsgronden hoger beroep ingesteld tegen de beslissingen van het Regionaal Tuchtcollege. De bedrijfsarts concludeert primair tot niet-ontvankelijkverklaring van klaagster in haar klacht en subsidiair tot ongegrondverklaring van de klacht.

4.2 Klaagster heeft gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Ontvankelijkheid van klaagster (eerste beroepsgrond)

4.3 Het Centraal Tuchtcollege is van oordeel dat klaagster op grond van artikel 65 lid 1 sub b Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG) is aan te merken als klachtgerechtigd. Voor de motivering van dit oordeel verwijst het Centraal Tuchtcollege naar zijn beslissing van 30 augustus 2013 met zaaknummer C2011.426 (ECLI:NL:TGZCTG:2012:YG2319), waarin als volgt is overwogen. In artikel 65 lid 1 sub b Wet BIG wordt als klachtgerechtigd aangemerkt “degene die aan degene over wie wordt geklaagd een opdracht heeft verstrekt.” Noch uit de formulering van deze bepaling noch uit de geschiedenis van de totstandkoming ervan (memorie van toelichting, Kamerstukken II 1985/86, 19 522, nr. 3) blijkt dat aan de vereiste opdrachtrelatie nadere voorwaarden zijn verbonden. Uit de memorie van toelichting volgt dat de wetgever voor ogen heeft gestaan de groep van klachtgerechtigden te willen uitbreiden en dat met degene over wie wordt geklaagd een werkrelatie bestaat, hetgeen niet noodzakelijkerwijs een hiërarchisch werkverband behoeft te zijn.

4.4 Klaagster heeft aan de voormalig werkgeefster van de bedrijfsarts een opdracht tot verzuim- en re-integratiebegeleiding van de betrokken werkneemster (hierna: de werkneemster) verstrekt. Weliswaar is dus aan de bedrijfsarts niet rechtstreeks een opdracht als bedoeld in artikel 65 lid 1 sub b Wet BIG verstrekt, maar hij was wel met de uitvoering van die opdracht belast en heeft daar ook uitvoering aan gegeven. Gedurende de periode dat de bedrijfsarts de werkneemster van klaagster begeleidde, had klaagster in de dagelijkse praktijk, tot zijn vertrek bij zijn voormalige werkgeefster, in overwegende mate met hem te maken. De bedrijfsarts kan daarom voor de toepassing van het voornoemde wetsartikel met de opdrachtnemer worden geïdentificeerd.

4.5 Ter openbare terechtzitting heeft de bedrijfsarts aangevoerd dat hij zich gemangeld zal voelen door het rechtssysteem indien klaagster ontvankelijk zal worden verklaard in haar klacht. Volgens de bedrijfsarts zal zijn medisch beroepsgeheim hem beletten een adequate procesverdediging te voeren. Het Centraal Tuchtcollege onderkent dat in gevallen als de onderhavige de verdedigingspositie van de bedrijfsarts door zijn medisch beroepsgeheim bemoeilijkt kan worden, doch is van oordeel dat het aan de (tucht)rechter is om te beslissen in welke mate die positie wordt ondervangen. Hierbij wordt gewezen op artikel 67 lid 3 Wet BIG. In dit artikel is bepaald dat indien het noodzakelijk is in het belang van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van derden, het aan de voorzitter van het tuchtcollege is om te bepalen dat het kennisnemen van bepaalde processtukken of gedeelten daarvan niet wordt toegestaan aan de klager persoonlijk, maar uitsluitend aan een gemachtigde, die arts of advocaat is, dan wel van de voorzitter bijzondere toestemming heeft verkregen.

4.6 Op basis van de voorgaande overwegingen treft de eerste beroepsgrond van de bedrijfsarts geen doel. Klaagster is ontvankelijk in haar klacht.

Bevoegdheid van het Centraal Tuchtcollege (tweede beroepsgrond)

4.7 Op grond van artikel 47 Wet BIG is de bedrijfsarts als BIG-geregistreerde onderworpen aan tuchtrechtspraak ter zake enig handelen of nalaten als omschreven in dat artikel. Daartoe behoort ook het handelen van de bedrijfsarts als in het onderhavige geval. De omstandigheid dat voor klaagster ook andere klacht- of beroepsprocedures openstaan waarin het handelen van de bedrijfsarts aangevochten kan worden, doet er niet aan af dat zij zich op grond van de Wet BIG ook tot een tuchtcollege kan wenden. In lid 3 van voornoemd artikel is bepaald dat de tuchtrechtspraak in eerste aanleg wordt uitgeoefend door regionale tuchtcolleges en in hoger beroep door een centraal tuchtcollege. Op grond van artikel 73 Wet BIG is het Centraal Tuchtcollege bevoegd kennis te nemen van beslissingen van het Regionaal Tuchtcollege. De tweede beroepsgrond treft geen doel.

De beslissing van de wrakingskamer (derde beroepsgrond)

4.8 Ingevolge artikel 63 Wet BIG juncto artikel 515 lid 5 WvSv staat geen rechtsmiddel open tegen een beslissing op een wrakingsverzoek. De bedrijfsarts is niet-ontvankelijk in zijn beroep voor zover dat is gericht tegen de beslissing van de wrakingskamer.

Inhoudelijke behandeling van de klacht (vierde beroepsgrond)

4.9 Ter terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege heeft de bedrijfsarts desgevraagd toegelicht hoe de verzuim- en re-integratiebegeleiding van de werkneemster was georganiseerd. De bedrijfsarts heeft de werkneemster begeleid van juli 2010 tot juni 2011 en in die periode heeft hij haar 2 à 3 maal gezien. In juli 2010 heeft hij haar voor de eerste maal op zijn spreekuur gezien en naar aanleiding van dat spreekuurcontact heeft hij een probleemanalyse opgesteld en heeft hij mediation geadviseerd. Na aanvang van de mediation verschoof de rol van de bedrijfsarts naar de achtergrond, omdat de werkgever als gevolg van de mediation een contract aanging met een re-integratiebureau. Dit bureau had regelmatig contact met de behandelaar van de werkneem-

ster. Het bureau werkte met een casemanager die elke 4 tot 6 weken met werkneemster sprak. De casemanager koppelde de verkregen informatie telkens schriftelijk terug aan de bedrijfsarts. In januari 2011 heeft de bedrijfsarts een functionele mogelijkhedenlijst (hierna: FML) opgesteld en heeft hij werkneemster voor de laatste maal gezien. In juni 2011 is de bedrijfsarts uit dienst gegaan bij zijn toenmalige werkgeefster en heeft een collega de verzuimbegeleiding overgenomen.

4.10 In het licht van de onweersproken verklaring van de bedrijfsarts ter terechtzitting stelt het Centraal Tuchtcollege voorop dat in het onderhavige geval sprake is geweest van een minder gebruikelijke wijze van begeleiden op afstand waartoe klaagster zelf opdracht heeft gegeven. Op basis van de stukken en het verhandelde ter terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege staat vast dat de bedrijfsarts werkneemster van juli 2010 tot juni 2011 heeft begeleid en dat hij daarna geen bemoeienis meer met haar heeft gehad. In de periode waarin hij werkneemster begeleidde heeft hij haar 2 à 3 maal op zijn spreekuur gezien, heeft hij een probleemanalyse en een FML opgesteld. Daarnaast heeft de bedrijfsarts mediation geadviseerd – welk advies is opgevolgd – en is als gevolg daarvan een re-integratietraject via een door klaagster aangewezen re-integratiebureau in gang gezet. De bedrijfsarts is op regelmatige basis geïnformeerd door de casemanager bij dat bureau die werkneemster eens in de 4 tot 6 weken sprak. Op grond hiervan moet worden geoordeeld dat de bedrijfsarts heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwame beroepsbeoefenaar verwacht mag worden. Dit klachtonderdeel is dan ook ongegrond.

4.11 Tot slot overweegt het Centraal Tuchtcollege dat de bedrijfsarts de stelling van klaagster dat de bedrijfsarts niet heeft gereageerd op haar herhaalde verzoek commentaar te geven op de bevindingen van de verzekeringsarts onweersproken heeft gelaten. Hoewel van de bedrijfsarts enige reactie had mogen worden verwacht -klaagster was immers zijn opdrachtgeefster – is het nalaten daarvan niet zodanig ernstig dat hem daarvoor een tuchtrechtelijk verwijt valt te maken. Ook dit klachtonderdeel is ongegrond.

4.12 De voorgaande overwegingen leiden tot de slotsom dat de vierde beroepsgrond doel treft: de beide klachtonderdelen zijn ongegrond. Dit heeft tot gevolg dat de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege zal worden vernietigd voor zover de beide klachtonderdelen gegrond zijn verklaard. Het Centraal Tuchtcollege zal opnieuw rechtdoende de klacht in beide onderdelen alsnog ongegrond verklaren.

4.12 Om redenen aan het algemeen belang ontleend zal publicatie van deze beslissing worden gelast op de voet van artikel 71 Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG).

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verklaart de bedrijfsarts niet-ontvankelijk voor
zover het hoger beroep is ingesteld tegen de beslissing
van de wrakingskamer;
vernietigt de bestreden beslissing van het Regionaal Tuchtcollege voor zover de beide klachtonderdelen gegrond zijn verklaard;
en opnieuw rechtdoende:

verklaart de beide klachtonderdelen ongegrond;
bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 Wet BIG zal worden bekendgemaakt in de Nederlandse Staatscourant, en zal worden aangeboden aan het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht, Gezondheidszorg Jurisprudentie, Medisch Contact en het Tijdschrift voor Bedrijfs- en Verzekeringsgeneeskunde met het verzoek tot plaatsing.
Deze beslissing is gegeven door: mr. A.D.R.M. Boumans, voorzitter, mr. J.P. Fokker en mr. M.W. Zandbergen, leden juristen en mr. dr. W.A. Faas en mr. drs. M.J. Kelder, leden beroepsgenoten en mr. drs. E.E. Rippen, secretaris, en uitgesproken ter openbare zitting van 31 maart 2015.

Voorzitter w.g.

Secretaris w.g.